

neboť stanoví-li se v § 5 tohoto zákona, že vláda je povinna nařízení vydaná podle tohoto zákona předložiti do 14 dnů ode dne vyhlášení oběma sněmovnám Národního shromáždění, týká se toto ustanovení zřejmě i takových vlád. nařízení, která vláda vydá i v posledních dnech doby, na niž je zmocnění omezeno, a i o těchto nařízeních platí ustanovení zákona, že pozbudou platnosti teprve, odepřou-li obě sněmovny je schváliti.

Z té pak okolnosti, že účelem vlád. nařízení č. 252/1933 Sb. bylo přispěti k zachování rovnováhy v hospodářství státu a ostatních útvarů v § 1 zákona č. 95/1933 Sb. uvedených, nelze ještě dovozovati, že platnost personálních úsporných opatření v onom vlád. nařízení stanovených nutno omeziti jen na příslušná rozpočtová období (t. j. na r. 1933 a 1934), kdyžtž zákon sám zmocnění dané vládě neomezuje vyslovně zřetelem jen na hospodářství v určitém rozpočtovém roce, nýbrž mluví všeobecně o zmocnění k opatření pro dobu mimořádných poměrů hospodářských domácích i zahraničních.

Nelze proto shledati, že vlád. nařízení č. 252/1933 Sb. překročilo rámec zmocnění, daného zákonem č. 95/1933 Sb., neomezilo-li platnost ustanovení §§ 8 a 9 jen na dobu do konce roku 1934, jak to učinilo svým výslovným předpisem § 17 odst. 2 v příčině ustanovení §§ 1 až 6.

Stížnost konečně vytýká, že vlád. nařízení č. 252/1933 Sb. nemá opory v ústavním právu. Má-li tu stížnost na mysli předpis § 55 ústavní listiny, podle něhož lze nařízení vydávati jen k provedení určitého zákona a v jeho mezích, stačí poukázati na hořejší vývody, podle nichž vlád. nařízení č. 252/1933 Sb. v předpisech §§ 8 a 9 nepřekročilo zmocnění daného vládě v zákoně č. 95/1933 Sb. Miní-li tím stížnost snad namítati, že se citované vlád. nařízení opírá o zákon odporující ústavě, je námítka taková před nss nepřipustná, neboť podle § 2 zákona o ss není nss povolán zkoumati, vyhovují-li zákony ústavní listině; řešení této otázky je podle čl. II. ústavní listiny přikázáno ústavnímu soudu.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že ustanovení §§ 8 a 9 vlád. nařízení č. 252/1933 Sb. jsou platnými právními normami, a že proto nelze shledati nezákonný zásah v subjektivní práva st-lů v tom, použil-li žal. úřad těchto předpisů při úpravě služebních, resp. odpočivných platů st-lů. Že by pak snížení těchto služebních, resp. odpočivných platů bylo provedeno podle citovaných předpisů nesprávně, stížnost nevytýká.

Č. 12.406.

Domovské právo. — Chudinství: * Placení ošetřovacích nákladů na nevyléčitelně nemocné dítě z prostředků domovské obce, nemá-li jeho k alimentaci povinný otec ani majetku, ani důchodu, ani stálého výdělku nebo jiného příjmu, dlužno považovati za trvalé chudinské zaopatření vylučující nárok otcův na nabytí domovského práva na základě § 2 zák. č. 222/1896 ř. z.

(Nález z 18. května 1936 č. 11.610/35.)

V ě c: Město Šternberk proti rozh. zemského úřadu v Brně z 16. června 1932 o domovské příslušnosti.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Žal. úřad nař. rozhodnutím potvrdil výměr okr. úřadu ve Šternberku z 5. listopadu 1931, kterým tento úřad rozhodl, že Robert M. nabyt podle § 2 domov. novely z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. nároku na výslovné přijetí do domovského svazku města Šternberka. Námitka stěžujícího si města, že Robert M. během 10 let, která předcházela žádost za právo domovské, připadl na obtíž trvalému veřejnému zaopatření chudinskému, ježto jeho manželský syn Josef, narozený 10. listopadu 1925, byl v době od 29. února 1928 do 12. října 1930 ošetřován v ústavě pro nevyléčitelně choré v Mor. Ostravě-Přívoze a ošetřovací útráty po 8 Kč denně až do jeho smrti, celkem 6.749 Kč, zaplatila dosavadní domovská obec Úsov, byla zamítnuta s odůvodněním, že Josef M. byl ošetřován v tomto ústavě toliko přechodně po dobu své nemoci, takže částka 1.062 Kč, kterou zaplatilo město Úsov, nelze uznati za trvalé chudinské zaopatření.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

V posledním odstavci § 2 zákona z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z. se stanoví, že ten, kdo se uchází o přijetí do domovského svazku z důvodu desetiletého pobytu v obci, nesmí po tuto dobu připadnouti na obtíž veřejnému zaopatření chudinskému. Za akt chudinského zaopatření nepokládá se osvobození od školného za dívky navštěvující školu, požívání nadace a podpora toliko přechodně poskytnutá.

Nárok na přijetí do domovského svazku obce pobytu podle § 2 cit. zákona nevylučuje toliko skutečnost, že osoba oprávněná nárok ten uplatňovati sama připadla na obtíž veřejnému chudinskému zaopatření, nýbrž se zřetelem k ustanovení § 12 dom. zákona č. 105/1863 ř. z. a § 2 jeho shora citované novely také chudinské podpory, které se poskytují nezletilému dítěti, možno-li je považovati za trvalé veřejné zaopatření, mají vliv na nárok hlavy rodiny na přijetí do domovského svazku a jsou tedy s to vyloučiti, aby hlava rodiny nabyt domovského práva v obci pobytu podle § 2 nov. č. 222/1896 ř. z. (srovn. nález Boh. A 7560/28).

Veřejným chudinským zaopatřením po rozumu posl. odst. § 2 zákona č. 222/1896 ř. z. vyrozumívá se trvalá pomoc z prostředků veřejných poskytovaná osobě nuzné, které se nedostává — třeba jen částečně — prostředků k opatření nutných potřeb životních. Byla-li taková výpomoc z prostředků veřejných dána k úhradě přechodné mimořádné potřeby, nejde o chudinské zaopatření, nýbrž o přechodnou podporu. Podle znění zákona nemají nabytí domovského práva v obci pobytu býti v cestě podpory poskytnuté domovskou obcí, aby jen přechodné poruchy v hospodářské rovnováze dotčené osoby byly odstraněny. Z tohoto úmyslu zákonodárcova plyne, že při zodpovědění otázky, je-li chudinská podpora poskytnutá obcí jen přechodné povahy, či připadla-li dotyčná osoba na obtíž veřejnému zaopatření chudinskému, rozhoduje v prvé řadě důvod, ze kterého chudinská podpora byla poskytnuta. Jestliže příčinou k poskytnutí podpory byla jen přechodná porucha v hospodářském životě

podporované osoby a jestliže podpora poskytnutá obcí měla tuto poruchu jen odstraniti a podporovanému umožniti normální způsob uhájení živobytí, jde jen o podporu přechodnou. Byla-li však příčina, pro kterou byla podpora poskytnuta, toho rázu, že podporovaná osoba zůstala trvale potřebnou pomoci, je nutno na podporu tu požíráti jako na veřejné zaopatření chudinské podle 1. věty posledního odstavce výše cit. § 2 zákona č. 222/1896 ř. z. Tyto názory vyslovil nss v nálezech Boh. A 10.913/33 a 11.893/35 a trvá na nich i v tomto případě.

Okr. úřad konstatoval, že syn Roberta M. Josef byl ošetřován v ústavě pro nevléčitelně choré v Přívoze od 3. ledna 1928 do 12. října 1930 na útraty domovské obce, a prohlásil, že úhradu těchto ošetrovacích nákladů nelze považovati za trvalé chudinské zaopatření Roberta M., nýbrž za jeho dočasnou podporu, neboť otázku, jde-li o trvalé chudinské zaopatření či o přechodně poskytnutou podporu, dlužno řešiti s hlediska toho, o jehož nárok na domovské právo se jedná, takže to, co bylo Josefu M. poskytnuto jako trvalé zaopatření, bylo pro jeho otce Roberta M. pouze dočasnou podporou.

Žal. úřad, potvrdiv výměr první stolice z důvodů v něm uvedených, postavil se na totéž stanovisko jako první stolice. Jako další důvod, že nejde o veřejné chudinské zaopatření, uvedl žal. úřad, že náklady na živu pětičlenné rodiny Roberta M., jež nebyly hrazeny z veřejných prostředků, nejsou v žádném poměru k ošetrovacím nákladům za Josefa M. — 8 Kč denně —, takže nelze je považovati za veřejné chudinské zaopatření.

Závěr žal. úřadu, že šlo v daném případě o podporu toliko přechodně poskytnutou, nemohl nss vzhledem k tomu, jak byl svrchu vymezen pojem podpory toliko přechodně poskytnuté, uznati správným.

Mimo spor je, že dítě Josef M. bylo nevléčitelně choré, že bylo od 29. února 1928 až do své smrti, t. j. do 12. října 1930, ošetřováno v ústavu pro nevléčitelně choré v Přívoze a že domovská obec platila náklady ošetrovací za ně po 8 Kč denně. Otec tohoto dítěte Robert M., jenž jest úplně nemajetný a nemá žádného důchodu, vypověděl protokolárně, že byl v době, kdy bylo dítě v řečeném ústavu ošetřováno, bez zaměstnání, konal občas toliko příležitostné práce, avšak nepobíral podporu v nezaměstnanosti a neměl ani jiného stálého příjmu. Je-li tomu tak, pak arci nelze říci, že by placení ošetrovacích nákladů z prostředků domovské obce za nevléčitelně choré dítě Josefa M. mělo povahu pouhé výpomoci k úhradě přechodné mimořádné potřeby a nikoli aktu veřejného chudinského zaopatření.

Byl-li Robert M. v době té bez zaměstnání a vykonával-li práce pouze příležitostně, pak ovšem nelze důvodně tvrditi, že by vydržování jeho nevléčitelně chorého dítěte Josefa v řečeném ústavě nákladem 8 Kč denně z prostředků domovské obce mělo povahu podpory toliko přechodně poskytované, když je jisto, že Robert M. neměl vůbec žádného jmění a důchodu, byl bez stálého zaměstnání, nepobíral ani podpory nezaměstnaných a neměl ani jiného stálého příjmu. Dospěl-li žal. úřad z řečené nesporné skutkové podstaty k závěru, že Robert M. nepřípadl během desetileté lhůty vydržecí po rozumu § 2 zákona č. 222/1896 ř. z. na obtíž veřejnému chudinskému zaopatření, pak jeho závěr neměl do-

statečné opory ve spisech, resp. je s nimi v rozporu a je na tomto nesprávném závěru založené rozhodnutí stíženo podstatnou vadou řízení, pro kterou bylo je zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 12.407.

Živnostenské právo: * Uděluje živnostenský list nebo koncesi, může živnostenský úřad od každé veřejné obchodní společnosti podle § 3 odst. 3 živn. řádu žádati průkaz o provedení zápisu do obchodního rejstříku podle čl. 86 obch. zákona.

(Nález z 19. května 1936 č. 13.583/35).

Věc: Václav K. v Praze a Josef H. v Poříčí u Čes. Budějovic proti rozh. min. obchodu v Praze ze 4. července 1934 o podmíněčném udělení koncese.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Podáním z 30. března 1932 sdělili st-lé zem. úřadu v Praze, že smlouvou ze 4. dubna 1932, jejíž opis předložili, se dohodli na tom, že budou pod společenskou firmou »Václav K. a Josef H., umělý kámen, fasádní a sádrové omítky« provozovati živnost stavitelskou se stanovištěm v Praze, a poznamenali, že veřejný společník Václav K. je koncesovaným stavitelem.

Výměrem z 8. srpna 1932 udělil zem. úřad zmíněné veřejné obchodní společnosti koncesi k provozování živnosti stavitelské s tím, že do tří měsíců po doručení koncesního dekretu bude pod následky § 3 živn. řádu podán průkaz o tom, že firma byla zapsána do obchodního rejstříku.

Proti tomuto dodatku podali st-lé odvolání, dovozující, že průkaz o protokolaci jsou povinny předložiti toliko firmy k protokolaci povinné; takovou však že není za všech okolností veřejná obchodní společnost, která, neplatí-li daň výdělkovou v určité výši, vůbec do obchodního rejstříku zapsána býti nemůže. Přes to však že jsou právníckými osobami, jež podle § 3 odst. 1 živn. řádu mají nárok na to, aby jim bylo uděleno oprávnění k provozování živnosti.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. obchodu odvolání, protože v žádosti z 30. března 1932 bylo výslovně uvedeno, že žadatelé budou pod společenskou firmou provozovati živnost stavitelskou, a že veřejný společník firmy je koncesovaným stavitelem; dále předložili společníci magistrátu hl. města Prahy podací rubriku k žádosti o protokolaci své společenské firmy. Z toho je jasno, že zem. úřad při rozhodování o této žádosti byl povinen vycházeti z toho, že se žádá o udělení stavitelské koncese pro veřejnou obchodní společnost. Názor, že § 3 živn. řádu se může vztahovati jen na ty případy, kde se jedná o firmy k protokolaci povinné, a že veřejné obchodní společnosti nejsou společnostmi, jež by byly bezpodmínečně k protokolaci povinny, jest úplně nesprávný a v rozporu se zákonem. Paragraf 3 živn. řádu nerozlišuje ve směru st-li hájeném. Stanovisko, že veřejné obchodní společnosti nejsou společnostmi bezpodmí-